

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/49/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113223973
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5113223973.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci navrhovateľky: Y. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. F. V. XXX/X, M., zastúpenej spoločnosťou ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, Žilina, IČO: 36 864 455, proti odporcovi: Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom Garbiarska 2, Košice, IČO: 31 690 904, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 2C/208/2013-306 zo dňa 11. mája 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Navrhovateľke priznáva náhradu trov odvolacieho konania vo výške 139,39 Eur, ktoré je povinný zaplatiť odporca na účet zástupcu navrhovateľky ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Žilina, Závodská cesta 3911/24, IČO: 36 864 455, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice zo dňa 19.1.2012, sp. zn. 3C/273/2012 a odporcovi uložil povinnosť uhradiť navrhovateľke trovy konania na účet zástupcu navrhovateľky.

Na základe dokazovania a pri výklade relevantných ustanovení právnych predpisov a poisťnej zmluvy s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 6Cdo/1/2012) dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je v rozpore so zákonom a rozhodcovská zmluva, na základe ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. O trovách konania rozhodoval súd v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.. Bola to navrhovateľka, ktorá bola v konaní úspešná, a preto jej súd priznal trovy konania, resp. trovy právneho zastúpenia.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie odporca. Namietal nepreskúmateľnosť rozsudku. Podstatné závery súdu (vyhodnotenie rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky) nie sú v odôvodnení rozsudku relevantným spôsobom odôvodnené, čo zakladá jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť. Odporca pritom poukázal na rozhodnutia súdov, ktoré v obdobných prípadoch považovali rozhodcovskú doložku za individuálne dojednanú. Naďalej zastával názor, že rozhodcovská doložka medzi ním a navrhovateľkou bola dojednaná individuálne, pričom poukázal na vybrané ustanovenia Všeobecných poisťných podmienok. Zdôraznil, že aj keď poisťník podpisuje celý súvislý text VPP, je však individuálne viazaný len tými ustanoveniami, na ktoré poukazuje poisťná zmluva. Osobitné dojednania môže poisťník prijať alebo aj neprijať, má teda dve alternatívy. Dojednanie rozhodcovskej doložky mohla navrhovateľka individuálne ovplyvniť (aj vylúčiť) bez toho, aby tým bol ovplyvnený zvyšok poisťného vzťahu. Súd nekonal eurokonformne pri konštruovaní svojich právnych záverov (opomenul aplikovať judikát ESD C-478/99), nakoľko posudzovaná rozhodcovská

doložka nie je vo svetle výkladu č. 3 ods. 1 a 3 Smernice 93/13/EHS a bod 1 písm. q) prílohy Smernice Súdnym dvorom EÚ neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Poukázal na aplikáciu neúčinného ustanovenia § 40 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní a na procesné pochybenia - procesnú povinnosť podľa ust. § 118 ods. 2 O.s.p.. Pokiaľ všeobecný súd aplikoval vnútroštátne normy zamerané na ochranu spotrebiteľa, ktorých východiskom bola Smernica 93/13/EHS, je povinný interpretovať a aplikovať právne normy v súvislostiach a s prihliadnutím na zámer tejto smernice obsiahnutý v jej 19 odôvodnení, ktoré sa poisťných zmlúv vyslovuje dotýka. Záverom poukázal aj na znenie novely Exekučného poriadku a zdôraznil, že samotný rozhodcovský rozsudok prestal byť od 1.4.2015 záväzný, teda bola anulovaná jeho právoplatnosť. Navrhol zmeniť rozhodnutie a žalobu zamietnuť, uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

K podanému odvolaniu sa vyjadrila navrhovateľka považujúc rozhodnutie za vecne správne a nevidela dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu. Stotožnila sa s názorom súdu, ktorý pri rozhodovaní o zrušení rozhodcovského rozsudku zohľadnil postavenie navrhovateľky ako spotrebiteľa. Poukázala na absenciu zákonných náležitostí odvolania, zmeny v Exekučnom poriadku, ako i na otázku individuálne dojednanej rozhodcovskej doložky. Navrhla rozsudok potvrdiť.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. tento rozsudok podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil. Medzi základné definičné prvky práva na spravodlivé súdne konanie (spravodlivý súdny proces) patrí podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko), Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 226/03, I. ÚS 344/10), ale i rozsiahlej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp.zn. 4 Cdo 171/2005, rozsudok z 30. septembra 2008 sp.zn. 4 Cdo 25/2007, etc.) právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce (relevantné) argumenty jednotlivých strán. Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplýva nielen z potreby účastníkov mať možnosť dozvedieť sa o dôvodoch a príčinách, pre ktoré súd rozhodol určitým spôsobom, ale aj z prípadnej potreby skutkovo a právne argumentovať proti vydanému rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, pričom Ústavný súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti už vyslovil, že všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (IV. ÚS 115/03, II. ÚS 76/07, I. ÚS 241/07).

Obsah požiadavky na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia je v našom právnom poriadku vyjadrený v § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, pričom súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Na druhej strane takúto požiadavku nemožno chápať spôsobom, že zahŕňa právo účastníka byť pred súdom úspešný, prípadne právo na vydanie rozhodnutia v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), prípadne s navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), preto nie je porušením práva na súdnu ochranu, ani práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie v súlade s objektívnym právom. Po preskúmaní rozhodnutia súdu odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia spĺňa, keď je z neho zrejme, čoho

sa navrhovateľka domáhala, ako rozhodol súd prvého stupňa, ako aj to, z akých dôvodov. Odvolaním napadnuté rozhodnutie teda uvádza všetky podstatné skutočnosti.

Odporca v odvolaní naďalej zastával názor o individuálne dojednanej rozhodcovskej doložke a o tom, že nejde o neprijateľnú podmienku. Súd prvého stupňa sa tejto otázke venoval komplexným spôsobom, pričom neprijateľnosť zmluvnej podmienky - rozhodcovskej doložky bola konštatovaná viacerými rozhodnutiami súdov SR. Nebolo možné súhlasiť s názorom odporcu, že súd prvého stupňa rozhodol prepäto formalisticky bez eurokonformného výkladu práva s ohľadom na znenie a účel predmetnej smernice (93/13/EHS). Treba zdôrazniť, že vnútroštátny zákonodarca môže upraviť právne predpisy odlišne od znenia smerníc - môže upraviť danú problematiku prísnejšie ako tomu je v smernici. Nárok navrhovateľky bol posudzovaný normami slovenského vnútroštátneho práva, pričom predmetná smernica bola použitá iba ako interpretačné pravidlo.

Odvolateľ ďalej namietal, že súd prvého stupňa nedodržiaval zákonom stanovený postup v zmysle ust. § 118 ods. 2 O.s.p., sudca na pojednávaní neuviedol, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné tak, aby prípadne účastníci konania mohli upraviť ďalší procesný postup v konaní s tým, že toto pochybenie prispelo k nepredvídateľnosti rozhodnutia, pretože súd je povinný na základe výsledkov dokazovania vymedziť, ktoré podstatné skutkové tvrdenia účastníkov možno považovať za zhodné a ktoré za sporné. Odvolací súd nezistil existenciu dôvodu odvolania, ktorý mal spočívať v nedodržaní procesného postupu súdom prvého stupňa, vyplývajúceho z ust. § 118 ods. 2 O.s.p.. Podľa odvolacieho súdu aj prípadné porušenie tohto zákonného ustanovenia nespôsobuje existenciu vady konania v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.. Ak totiž predseda senátu (samosudca) toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiadny priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., čo napokon v prejednávanej veci vyplýva aj z obsahu zápisnice z pojednávania pred súdom prvého stupňa, keď súd prvého stupňa vykonával dokazovanie výsluchom zástupcov účastníkov konania, oboznámením sa s listinnými dôkaznými prostriedkami, o ktorých dôkazoch mali účastníci právo priebežne sa vyjadrovať a v závere pojednávania sudca účastníkov vyzval, aby zhrnuli svoje návrhy. Existencia tejto vady sama o sebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou. Odvolateľ preto neopodstatnene namietal, že nedodržaním procesného postupu v zmysle ust. § 118 ods. 2 O.s.p. mu súd odňal možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ktorý prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol. Stotožnil sa so záverom, v zmysle ktorého rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol, je neplatná a z toho dôvodu rozhodcovský rozsudok ako nezákonný zrušil podľa ust. § 40 ods. 1 písm. c) zák. č. 244/2002 Z.z.. V tejto súvislosti je nutné poukázať na to, že odporca uviedol, že predmetné ustanovenie v čase rozhodovania okresného súdu nebolo účinné (platilo do 31.12.2014). V zmysle ust. § 372w O.s.p. spory o neplatnosť spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy a o zrušenie rozhodcovského rozsudku v spore spĺňajúcom podmienky podľa osobitného predpisu, o ktorých sa začalo konať na súde a ktoré sa do 1. januára 2015 právoplatne neskončili, prerokujú a dokončia súdy príslušné na konanie podľa doterajších predpisov. Teda súd správne v intenciách daného ustanovenia rozhodol o zrušení rozhodcovského rozsudku. Rovnako pokiaľ odporca poukazoval na novelizáciu súdneho poriadku, konkrétne ust. § 243d Exekučného poriadku, je nutné posudzovať aj toto v zmysle uvedeného ust. § 372w O.s.p..

Odporca v odvolaní poukázal na (ne)zohľadnenie 19 ods. (recitálu) Smernice 93/13/EHS v posudzovanom prípade, ktorý sčasti aj citoval. Ním uvádzané skutočnosti nie celkom korešponujú s tým, čo je uvádzané v predmetnom odseku. Podľa tohto odseku sa na účely smernice hodnotenie nekalého charakteru netýka podmienok, ktoré popisujú hlavný predmet zmluvy ani vzťah kvalita/cena tovaru alebo dodávaných služieb; keďže hlavný predmet zmluvy a vzťah cena/kvalita môže byť napriek tomu braný do úvahy pri hodnotení primeranosti ostatných podmienok; keďže zámerom je medzi iným, aby poisťné zmluvy, ktorých podmienky definujú alebo popisujú poisťné riziko a zodpovednosť poisťovateľa, neboli podriadené takémuto hodnoteniu, pokiaľ sa tieto obmedzenia neberú do úvahy pri výpočte poisťného plateného spotrebiteľom. Odvolateľ nesprávne uviedol, že nie je zámerom smernice hodnotiť podmienky v poisťných zmluvách. Z uvedeného odseku je zrejmé, že zámerom smernice nie je

hodnotiť podmienky v poisťných zmluvách, ktoré „definujú alebo popisujú poisťné riziko a zodpovednosť poisťovateľa,“ čo sa v predmetnom prípade nestalo a tieto podmienky hodnotené neboli.

So závermi prvostupňového súdu sa odvolací súd stotožňuje a tak nebolo úlohou odvolacieho súdu v tomto odvolacom konaní sa nimi opakovane zaoberať. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom (odvolacom) konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a nakoľko odporca nebol úspešný, úspešná bola navrhovateľka a uplatnila si trovy odvolacieho konania, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v ňou vyčíslenej výške 139,39 Eur. Trovy odvolacieho konania pozostávali z úkonu právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu (§ 11 ods. 1 písm. a), § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) vo výške 66 Eur, účasti na vyhlásení rozsudku (§ 11 ods. 1 písm. a), § 13a ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) vo výške 33 Eur, 2 x režijného paušálu (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) vo výške 17,16 Eur (2 x 8,58 Eur) a DPH z tejto sumy (20 % zo sumy 116,16 Eur) vo výške 23,23 Eur.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.